

Arrest

nr. 312 317 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SWERTS, die loco advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U gaf aan een soennitische moslim te zijn. U bent geboren op (...) in het dorp Sham Shatu, in de provincie Peshawar in Pakistan. Uw familie werd in 2018 gedeporteerd vanuit Pakistan naar Afghanistan. Jullie gingen vervolgens in de woning van jullie grootmoeder wonen in Kabul, in de Makruryan wijk. U ging dagelijks naar school van 8 uur tot 12:30u, na de middag speelde u samen met vrienden cricket of voetbal. Uw leven in Peshawar en in Kabul was goed, u was gelukkig en vrij te staan en gaan zoals u wenste. Na de machtsovername door de Taliban kwam een einde aan jullie vrijheid en kon u niet meer leven zoals u wilde. Zo kon u niet meer met uw vrienden omgaan, mocht u geen short dragen, mocht u niet meer met meisjes omgaan, mocht u niet meer voetballen of cricket spelen en verplichtte de Taliban u te gaan bidden en naar de moskee te gaan. U mocht ook niet niet de haarsnit van uw keuze hebben onder het Taliban-regime. De Taliban waren overal aanwezig

en waren gewapend met stokken en vuurwapens. Zelf werd u ook twee keer geslagen door de Taliban. Vele mensen hadden schrik hierdoor en kwamen niet meer uit hun huizen. U verveelde zich door alle restricties die de Taliban oplegden en besloot om samen met uw broer A. (...) uit Afghanistan te vertrekken, dit drie maanden na de machtsovername.

Jullie reisden via Iran en uw broer verblijft er sindsdien bij familie van uw moeder. U reisde verder naar Turkije, waar ook uw broer N. (...) al lange tijd verblijft. Uw broer heeft er vele vrienden en verblijft er tot op heden. U reisde na acht maanden vanuit Turkije verder via Griekenland, de Balkan-route, Italië en Frankrijk tot in België. U verzocht op 26 september 2022, een aantal dagen na uw aankomst hier, om internationale bescherming.

Uw ouders en overige broers verblijven tot op heden in Kabul. Ze kennen er geen problemen en alles gaat goed met hen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt. De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verliet omdat u onder het regime van de Taliban niet meer dezelfde vrijheden had als voordien.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat geen concrete elementen aanhaalde op grond waarvan in uw hoofde moet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient het bestaan van een dergelijke nood in concreto aan te tonen, doch blijft hier in gebreke.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u sinds de machtsovername niet meer dezelfde vrijheid kende in Kabul als voordien. U zegt dat u gedwongen werd te bidden en naar de moskee te gaan. Ook volgende beperkingen werden u opgelegd : u mocht u geen short dragen, u mocht niet met vrienden omgaan, u mocht niet in het gezelschap van een meisje zijn en u kon uw kapsel niet meer dragen zoals voordien (P.9). U verklaarde zelf dat u zich verveelde en daarom besloot te vertrekken. U zei dat u geen andere problemen in Afghanistan had (P.9). Ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u uitdrukkelijk niets te vrezen in Afghanistan alsook dat uw leven er niet in gevaar is (zie vragenlijst CGVS vraag 4). U besloot Afghanistan te verlaten omdat u vrijheid wil, wil kunnen studeren en later tolk wil worden (zie vragenlijst CGVS vraag 5).

Dat de veranderingen die de Taliban invoerde en de beperkingen die ze oplegden allicht de nodige impact hebben, wordt niet betwist. Er moet evenwel op gewezen worden dat de thans in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld wat betreft uw kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen die voor iedereen gelden. Dat u ook u zich aldus naar deze geldende regels diende te buigen en u diende te conformeren, volstaat dan ook niet om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke en systematische vervolging.

U toont immers op geen enkele manier aan dat uw stijl van kledij – het dragen van een short - en / of haarsnit deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.

Uit niets blijkt dan ook dat u zich ingeval van een terugkeer naar Afghanistan niet zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Kan hier overigens nog worden aan toegevoegd dat uit uw eigen verklaringen blijkt dat uw familie in Afghanistan zich wel bepaalde vrijheden kan veroorloven. Zo stelde u dat uw familie dan wel moslims zijn, maar niet echt leven volgens de regels en niet veel bidden. Soms bidden ze en uw vader gaat soms naar de moskee maar ze volgen het niet strikt (CGVS p. 10). Desondanks stelt uw familie het goed en kennen ze geen problemen met de Taliban (CGVS p. 7).

Dat uw leven voordien, zowel in Pakistan als later in Afghanistan – tot aan de val – beter was en u meer vrijheden had (CGVS p. 10), kan ook geenszins een ander licht werpen op voorgaande.

Dient te worden vastgesteld dat uw asielmotieven geen link hebben met de criteria van de Conventie Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

U verklaarde voorts nog dat u twee keer geslagen werd door de Taliban. Echter, over het moment / de reden hiertoe bent u niet éénsluitend. Zo verklaarde u bij het CGVS dat u twee keer geslagen werd toen u met vrienden aan het spelen was. De Taliban zeiden u dat u niet moest spelen en naar de moskee moest gaan (zie CGVS p. 9). Echter, voor de DVZ verklaarde u dat u in Afghanistan door de Taliban geslagen werd

omdat u ook niet het recht had om een relatie te hebben (zie vragenlijst CGVS vraag 5). U bij het CGVS gevraagd naar uw vriendin en gepolst naar eventuele problemen hierdoor met de Taliban, stelde u dan weer dat zij u nooit met uw vriendin gezien hebben. Indien wel, dan zouden ze u geslagen hebben (CGVS p. 10). Dat u niet in staat bent éénsluidend aan te geven waarom u precies zou zijn geslagen door de Taliban – de enige fysieke aanvaringen die u ooit zou gehad hebben – is toch opmerkelijk en doet vragen rijzen bij de waarachtigheid van deze gebeurtenissen.

Gelet op het geheel van bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd

Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian

developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of

uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u van 13-jarige tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u tot de 6de graad naar school gegaan te zijn in Afghanistan en hebt u tot op heden nog wekelijks contact met uw familie in Kabul. Tot slot heeft u hier ook Afghaanse vrienden in het opvangcentrum waar u verblijft en u percipieert uzelf ook nog altijd als moslim (P.5,7 en 11). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde taskara is, niet van dien aard dat dit bovenstaande motivering kan wijzigen. Los van het feit dat u enkel een kopie voorlegde van uw taskara en de bewijswaarde van kopieën sowieso slechts relatief is, betreft dit document louter uw persoonsgegevens en dezestaar vooralsnog niet ter discussie. Tot slot kan hier nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 2 en 3 Antifolterverdrag, van de artikelen 6 en 7 BUPO-Verdrag, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, §§ 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij *“The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference tot he Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)”* (bijlage 3).

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van de middelen die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij ernstig verzaakt aan de op haar rustende medewerkingsplicht nu zij moedwillig weigert een duidelijk zicht te bieden op haar identiteit, (regio van) herkomst, verblijfplaats(en), familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

2.2.5. Verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het dorp Sham Shatu, in de provincie Peshawar in Pakistan, waar zij tot haar veertiende zou hebben verbleven (notities CGVS, p. 4). In 2018 zou zij samen met haar familie vanuit Pakistan zijn gedeporteerd naar Afghanistan (notities CGVS, p. 4). Vervolgens nam haar gezin hun intrek in de woning van haar grootmoeder te Kabul (notities CGVS, p. 4), alwaar verzoekende partij verbleef tot zij ongeveer drie maanden na de machtsovername door de taliban samen met haar broer A.

Afghanistan verliet omdat zij zich verveelde door alle restricties die de taliban oplegden (notities CGVS, p. 5 en 9).

In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij tevens nood te hebben aan internationale bescherming omwille van haar verblijf in Europa en haar verwesterde profiel, omwille van de sociaal-economische omstandigheden in haar land en regio van herkomst en omwille van de veiligheidssituatie aldaar.

2.2.6. Evenwel wijst de Raad vooreerst op een aantal vaststellingen die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door haar beweerde verblijf in Pakistan tot haar veertien jaar.

Zo is het uiterst bevreemdend dat verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming en tijdens haar interview als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 26 september 2022 nergens gewag maakte van haar verblijf in Pakistan en tevens verklaarde geboren te zijn in het dorp Nahr E Jadid in Afghanistan (zie administratief dossier, stuk 8, map DVZ, fiche NBMV d.d. 26/09/2022, p. 1), terwijl zij later tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (d.d. 20 juni 2023) en haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (d.d. 22 november 2023) aangaf geboren te zijn in Wach Neer/Sham Shatu in de provincie Peshawar in Pakistan (verklaring DVZ, vraag 5; notities CGVS, p. 4). Ook over haar broers gaf zij tijdens haar interview als niet-begeleide minderjarige vreemdeling nog aan dat zij allen geboren waren in Nahr E Jadid in Afghanistan (zie fiche NBMV d.d. 26/09/2022, p. 3), terwijl zij later verklaarde dat ook haar broers, met uitzondering van haar jongste broer, geboren waren in Pakistan (verklaring DVZ, vraag 18).

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij erg vage en weinig doorleefde verklaringen aflegde wanneer gevraagd naar haar leven in Pakistan. Hoewel zij tijdens haar persoonlijk onderhoud meermaals werd aangespoord om te vertellen over haar leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan, kwam zij niet verder dan erg vage en oppervlakkige verklaringen. Zij gaf aan dat haar leven er "*heel goed*" was, dat ze er gelukkig was en veel vrienden had. Gevraagd om een typische dag van haar leven in Peshawar te beschrijven, stelde zij dat zij naar school ging van 8u tot 12u30, naar huis ging, lunch at, huiswerk deed en nadien buiten voetbal of cricket speelde. Vervolgens werd haar gevraagd of er een verschil was tussen haar leven in Peshawar en haar leven in Kabul, waaromtrent zij verklaarde dat er geen verschil was en dat zij op beide plaatsen mocht doen wat zij wilde en blij was (notities CGVS, p. 10). Verder herinnerde zij zich de naam van haar school in Pakistan niet (verklaring DVZ, vraag 11) en kon zij ook niet zeggen waarom haar ouders destijds naar Pakistan waren verhuisd (notities CGVS, p. 4). Dergelijke verklaringen missen de nodige concretisering en zijn onvoldoende doorleefd om haar beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan aan te tonen. De Raad merkt hierbij op dat verzoekende partij verklaart tot haar veertien jaar in Pakistan te hebben verbleven, waardoor zij ten tijde van haar vertrek reeds een zekere maturiteit had en het aldus niet onredelijk is om van haar te verwachten dat zij hierover meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen, *quod non*.

Daarnaast dient inzake het door haar voorgehouden verblijf in Pakistan te worden vastgesteld dat zij hiervan niet het minste begin van bewijs voorlegt. Nochtans verklaarde zij omtrent haar verblijf in Pakistan een Pakistaanse vluchtelingenkaart te hebben, die zich nog bij haar familie in Afghanistan zou bevinden (notities CGVS, p. 5). Het is uiterst opmerkelijk dat zij hiervan niet het minste bewijs bijbrengt, terwijl zij nog contact heeft met haar familie en bovendien via hen wel een foto kon bekomen van haar taskara (notities CGVS, p. 4-5 en 7).

2.2.7. Vervolgens bemerkt de Raad dat ook haar verklaringen over de verhuis van haar gezin vanuit Pakistan naar Kabul en over haar leven nadien in Kabul allerminst kunnen overtuigen.

Blijkens haar verklaringen zouden zij en haar familie in 2018 vanuit Pakistan zijn gedeporteerd naar Afghanistan, waar het gezin hun intrek nam in de woning van haar grootmoeder te Kabul. Hier zou verzoekende partij vervolgens ongeveer drie jaar hebben verbleven, tot zij Afghanistan verliet ongeveer drie maanden na de machtsovername door de taliban. Echter dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij ook over haar verblijf te Kabul erg vaag blijft tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Zoals hierboven reeds opgemerkt, gaf zij aan dat er, voor de machtsovername door de taliban, geen verschil was tussen haar leven in Kabul en haar leven in Pakistan (notities CGVS, p. 10). Nochtans kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat de gedwongen verhuis van het hele gezin van Pakistan naar Afghanistan, waar verzoekende partij terecht kwam in een voor haar onbekend land en stad, een grote indruk zou hebben gemaakt op verzoekende partij en dat zulks zijn weerslag zou vinden in doorleefde verklaringen hierover, alwaar zij echter in gebreke blijft. Ook wanneer haar gevraagd wordt naar de veiligheidssituatie in Kabul en eventuele incidenten na de machtsovername in Kabul, komt zij niet verder dan erg algemene verklaringen. Zij stelt slechts dat er problemen waren, zoals mensen die geslagen werden door de taliban, dat de taliban op straat aanwezig waren en controles uitvoerden en dat er geen vrijheid was (notities CGVS, p. 5-6).

2.2.8. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet eenduidig is over het moment waarop zij Afghanistan zou hebben verlaten. Tijdens haar interview als niet-begeleide minderjarige vreemdeling gaf zij nog aan ongeveer drie maanden voor het plaatsvinden van dit interview Afghanistan te hebben verlaten, *i.e.* ongeveer midden 2022. Zij gaf hierbij aan dat zij ongeveer negentig dagen geleden uit Afghanistan vertrok, dat zij ongeveer een week in Asfahan (Iran) verbleef, dat zij dan ongeveer een maand in Turkije bij haar broer verbleef en dat zij vervolgens door Griekenland, Albanië en Bosnië reisde, een elftal dagen in een kamp in Bosnië verbleef en vervolgens naar België reisde via Slovenië, Italië en Frankrijk (fiche NBMV d.d. 26/09/2022, p. 4). Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 20 juni 2023 en haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde zij dan weer ongeveer drie maanden na de machtsovername door de Taliban Afghanistan te hebben verlaten, meer bepaald eind november 2021, en aldus een tiental maanden voor het indienen van haar verzoek om internationale bescherming (verklaring DVZ, vraag 10; notities CGVS, p. 5). Tevens maakte zij er gewag van een verblijf van acht maanden in Turkije (verklaring DVZ, vraag 34; notities CGVS, p. 8).

2.2.9. Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud gewag maakt van een Afghaans paspoort dat zich, net zoals haar taskara, nog in Afghanistan zou bevinden (notities CGVS, p. 5), terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gevraagd naar haar identiteitsdocumenten, louter gewag maakte van een taskara en verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (verklaring DVZ, vraag 25). Haar tegenstrijdige verklaringen desbetreffend doen vermoeden dat verzoekende partij bepaalde documenten bewust achterhoudt omdat deze informatie bevatten die niet te verenigen valt met de verklaringen die zij aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

2.2.10. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar verschillende interviews uitermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar oudste broer A. Tijdens haar interview als niet-begeleide minderjarige vreemdeling gaf zij over haar oudste broer A. aan dat hij ruim een jaar geleden door de Taliban vermoord werd omdat hij kinderen tegen polio vaccineerde (fiche NBMV d.d. 26/09/2022, p. 4), om later tijdens haar persoonlijk onderhoud (d.d. 22/11/2023) hierover te verklaren dat dit niet klopt en dat zij dit zo had verklaard op aanraden van anderen (notities CGVS, p. 10). Zij gaf hierbij aan dat haar oudste broer A. in werkelijkheid samen met haar Afghanistan had verlaten en thans in Iran verblijft (notities CGVS, p. 7). Evenwel gaf zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (d.d. 20/06/2023) nog aan dat haar oudste broer A. bij haar ouders in Kabul verblijft (verklaring DVZ, vraag 18). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen sterk vermoeden dat verzoekende partij de Belgische asielinstanties geen zicht wenst te bieden op haar volledig, huidig netwerk in haar regio van herkomst.

2.2.11. Ook over de persoonlijke problemen die zij zelf zou hebben gekend met de Taliban tijdens haar verblijf in Afghanistan legt zij tegenstrijdige verklaringen af. Zij gaf aan twee keer geslagen te zijn door de Taliban, doch over het moment/de reden hiertoe is zij niet éénsluidend. Blijkens haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd zij twee keer geslagen toen zij met vrienden aan het spelen was (notities CGVS, p. 9), terwijl zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet uitschijnen dat de Taliban haar twee keer had geslagen wegens haar relatie met een meisje (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Over deze relatie met een meisje verklaarde zij op het Commissariaat-generaal dan weer dat de Taliban haar nooit met haar vriendin gezien hebben en maakte zij geen gewag van concrete problemen met de Taliban omwille van deze relatie (notities CGVS, p. 10).

2.2.12. Ten slotte dient nog te worden gewezen op een bevinding inzake haar taskara die ernstig afbreuk doet aan de bewijswaarde van dit enige stuk dat verzoekende partij neerlegt ter staving van haar verzoek en relaas. Blijkens haar eigen verklaringen zou haar taskara zijn afgegeven te Kabul, ongeveer drie maanden na haar terugkeer naar Afghanistan in 2018 (notities CGVS, p. 4 en 9). Volgens de vertaling van haar taskara door de aanwezige tolk tijdens haar persoonlijk onderhoud zou haar taskara evenwel zijn uitgegeven in de provincie Kunduz (notities CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd, beperkt verzoekende partij zich tot de bemerking dat haar familie afkomstig is uit de provincie Kunduz (notities CGVS, p. 9), hetgeen echter niet kan verklaren waarom men op de taskara zou vermelden dat deze is uitgegeven in de provincie Kunduz terwijl de taskara in werkelijkheid zou zijn uitgegeven in Kabul. Het gegeven dat haar taskara vermeldt dat het document werd uitgegeven in de provincie Kunduz, terwijl verzoekende partij beweert dat haar taskara aan haar werd uitgereikt in Kabul, ondergraaft de bewijswaarde van dit stuk. Dat geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aan de door haar neergelegde taskara geldt des te meer nu het slechts een gemakkelijk manipuleerbare kopie betreft. Overigens hebben dergelijke Afghaanse documenten sowieso slechts een uiterst beperkte bewijswaarde, gelet op de informatie in de door verwerende partij aangehaalde “COI Focus” betreffende “*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*” van 14 januari 2021 waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden, waaronder ook ‘officiële’ documenten.

2.2.13. De Raad wijst erop dat verzoekende partij, gelet op hetgeen voorafgaat, op ernstige wijze verzaakt aan de op haar rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Zij weigert gelet op bovenvermelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op

haar identiteit, haar (regio van) herkomst en verblijfplaats(en), familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoekende partij het door haar eigen toedoen onmogelijk om haar werkelijke nood aan bescherming in te schatten. Haar verwijzing in haar verzoekschrift en haar aanvullende nota naar haar verblijf in het Westen en haar beweerde verwesterde profiel, naar haar beweerde verblijf in Pakistan en naar de algemene situatie in haar zelfverklaarde land en regio van herkomst – onder meer de situatie aldaar voor personen die hebben verbleven in en terugkeren vanuit het Westen en de algehele mensenrechten- en veiligheidssituatie aldaar waaromtrent zij als bijlage bij haar aanvullende nota een UNAMA-rapport voegt van 9 juli 2024 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 14, aanvullende nota, bijlage) – is verder niet dienstig en verzoekende partij kan hiermee geenszins volstaan om in haar hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Zij dient zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en haar persoon, alwaar zij, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke blijft.

Waar zij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat dit evenmin dienstig is. De aangehaalde rechtspraak betreft immers individuele gevallen en heeft geen bindende precedentswaarde. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken. Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

Gelet op het voorgaande, is de geactualiseerde landeninformatie inzake Afghanistan en de informatie omtrent de algemene situatie van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan die verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen en bij haar aanvullende nota voegt (zie rechtsplegingsdossier, stukken 5 en 12) evenmin dienstig.

2.2.14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.15. Verzoekende partij toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoekende partij moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een duidelijk zicht te bieden op haar werkelijke identiteit, (regio van) herkomst en verblijfplaats(en), familiale netwerk, profiel, levensloop, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader wijst de Raad erop dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke (regio van) herkomst en achtergrond van verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële familiale netwerk, levensloop, profiel, problemen en situatie en over de vraag of zij, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat zulk risico in haar hoofde niet voorhanden is.

2.2.16. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.17. Voor het overige toont verzoekende partij evenmin aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoekende partij niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.2.18. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar artikel 3 EVRM, de artikelen 2 en 3 Antifolterverdrag en de artikelen 6 en 7 BUPO-Verdrag, bemerkt de Raad dat de bevoegdheid van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond

van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT